

Arrest

nr. 120 124 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 16 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 april 2013, in functie van haar Duitse schoondochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 oktober 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 23 oktober 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.04.2013 werd ingediend door:

*Naam: [K.]
Voorna(a)m(en): [H.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)’.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 21.08.2013 werd afgeschreven naar Duitsland. Aangezien de referentiepersoon niet langer in België woonachtig is, kan betrokkene zich ook niet meer bij de referentiepersoon voegen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Zoals verwerende partij correct motiveert bepaalt artikel 40bis § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)’.

Het woord 'of' in deze zin impliceert dus dat de (schoon)ouders ten laste moeten zijn van de Unieburger OF hem moeten begeleiden OF zich bij hem voegen.

In casu motiveert verwerende partij enkel dat 'aangezien de referentiepersoon afgeschreven werd op 21 augustus 2013 betrokkene zich niet meer bij de referentiepersoon kan voegen.'

Verwerende partij houdt hierbij echter totaal geen rekening met de twee andere 'opties' die de wet vermeldt (het ten laste zijn of het begeleiden van de Unieburger). Het 'zich bij de referentiepersoon voegen' is dus niet de enige mogelijkheid. Verwerende partij motiveert geenszins waarom verzoekende partij niet ten laste is van de referentiepersoon of hem begeleidt. Dit houdt een duidelijk schending in van de (formele) motiveringsplicht.

Met deze bepaling bedoelde de wetgever dat verzoekende partij en de referentiepersoon feitelijk een gezinscel moeten vormen. Samenwonen is strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen. Het bewijs van affectieve en/of financiële banden volstaat. Verwerende partij hield hier totaal geen rekening mee. Het is namelijk niet omdat de referentiepersoon naar Duitsland gaat dat er geen

gezinscel meer kan zijn. Bovendien hield verwerende partij ook geen rekening met het feit dat deze terugkeer naar Duitsland slechts tijdelijk kon zijn en uiteindelijk ook was. De referentiepersoon is ondertussen namelijk terug ingeschreven in België.

Verwerende partij hield ook onvoldoende rekening met het feit dat de partner van de referentiepersoon (waarvan verzoekende partij de ouder is) België nooit verliet en gedurende al die tijd een gezinscel vormde met zijn ouders.

Door met al deze elementen geen rekening te houden schond verwerende partij dan ook duidelijk het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bovendien schond verwerende partij ook duidelijk de motiveringsplicht door geen enkele motivering te voorzien met betrekking tot de andere 'opties' in artikel 40bis § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing laat immers niet toe om te begrijpen waarom verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor een gezinshereniging als ouder van een Unieburger."

2.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van haar Duitse schoondochter.

Verzoekster verzocht bijgevolg om, in toepassing van artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Het eerste lid van voormelde bepaling luidt als volgt:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

In artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt daarnaast het volgende gesteld:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Verweerder heeft vastgesteld dat de schoondochter van verzoekster, in functie van wie verzoekster een recht op verblijf van meer dan drie maanden liet gelden, was afgevoerd van het vreemdelingenregister en in Duitsland verbleef, zodat verzoekster haar niet in België kon komen vervoegen. Verzoekster bevestigt de correctheid van deze vaststelling door te stellen dat haar schoondochter ondertussen uit Duitsland naar België is teruggekeerd. Zij houdt evenwel voor dat de bestreden beslissing desondanks niet kon worden genomen aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet drie verschillende situaties onderscheidt en verweerder slechts één van deze situaties in aanmerking heeft genomen. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekster uitgaat van een foutieve lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De vereiste dat een ascendent van een burger van de Unie of diens echtgenoot ten laste dient te zijn en de vereiste dat deze ascendent hen begeleidt of vervoegt zijn immers twee cumulatieve vereisten. De vaststelling dat een ascendent een burger van de Unie niet vervoegt of begeleidt volstaat derhalve om te concluderen dat deze persoon geen recht op verblijf van meer dan drie maanden, in toepassing van artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden. Verweerder diende dan ook, na te hebben vastgesteld dat aan één van de vereisten niet was voldaan niet meer te onderzoeken of aan de andere vereiste – in casu het ten laste zijn – was voldaan. Verzoekster stelt ook dat zowel ascendenten die een burger van de Unie begeleiden als ascendenten die deze burger vervoegen in aanmerking komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden en houdt voor dat verweerder slechts rekening heeft

gehouden met de optie dat zij haar Duitse schoondochter zou vervoegen. Zij verliest evenwel uit het oog dat aangezien haar schoondochter niet samen met haar naar België kwam zij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij deze burger van de Unie begeleidde. Verweerder dient bij het nemen van een beslissing de situatie zoals deze bestaat in aanmerking te nemen en dient geen onderzoeken te doen of motiveringen te voorzien met betrekking tot situaties die niet aan de orde zijn.

Waar verzoekster betoogt dat samenwonen geen strikte vereiste is om een gezinscel te vormen kan het volstaan te duiden dat verweerder nergens heeft gesteld dat verzoekster dient samen te wonen en te benadrukken dat het niet mogelijk is om een persoon in het Rijk te vervoegen indien deze persoon niet langer in het Rijk verblijft, doch zelf terugkeerde naar zijn land van herkomst.

De Raad dient tevens aan te geven dat hij de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De bewering van verzoekster dat haar schoondochter na een verblijf in Duitsland ondertussen naar België is teruggekeerd is dan ook niet dienend.

Ook verzoeksters toelichting dat haar zoon België niet verliet en dat zij een gezinscel met hem vormde is niet nuttig. Verzoekster diende immers een aanvraag in om tot een verblijf te worden toegelaten als een familielid van "een burger van de Unie". Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan slechts worden afgeleid dat haar zoon de Turkse nationaliteit heeft en dus geen burger van de Unie is. Tevens moet worden benadrukt dat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet door het gebruik van de woorden "*hen begeleiden of zich bij hen voegen*" duidelijk is aangegeven dat bloedverwanten in opgaande lijn die enkel de echtgenoot of partner van een burger van de Unie, doch niet de burger van de Unie zelf begeleiden of vervoegen geen recht op verblijf op basis van deze bepaling kunnen laten gelden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Aangezien verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan een van de door de wetgever bepaalde voorwaarden om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te willigen en verzoekster niet aantoonde dat hij hierbij de van toepassing zijnde wetsbepaling incorrect aanwendde, kan verzoekster niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel. Verweerder kan op basis van dit beginsel van behoorlijk bestuur immers geen uitdrukkelijke wetsbepaling naast zich neerleggen.

2.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een degelijke en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande onderdelen van het aangevoerde middel moet nog worden herhaald dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder nog een motivering zou dienen te voorzien omtrent "*twee andere opties*", nu er in casu in de praktijk geen andere opties waren die tot een aanvullende motivering noopten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK